Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Hey, Wilhelm.; [Wilhelm Hey] ; tegnede og digtede af Otto Speckter ; oversatte af Christian Winther.
Titel | Title:	Halvhundrede Fabler for Børn
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1834
Fysiske størrelse | Physical extent:	[50] bl.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Otto Speckter

Halvhundrede Fabler for Börn

Overs. af

Chr. Winther

1834

15, - 238, - 8°

Ex. 2

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130023410576

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I kjære Börn! kommer alle her,
Et muntert Selskab venter paa jer.
Aa, see dog engang i hele Skokke
Hvor Dyrene ved jert Huus sig flokke,
Som havde de mange Ting at melde,
Kom nu og hör, hvor de kan fortælle.

15 - 238

Ex. 2.

Halvhundrede

Fabler for Børn,

tegnede og digtede

af

Otto Speckter.

Oversatte

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel,

Trykt hos C. G. Schiellerup.

1834.

/417.G226h

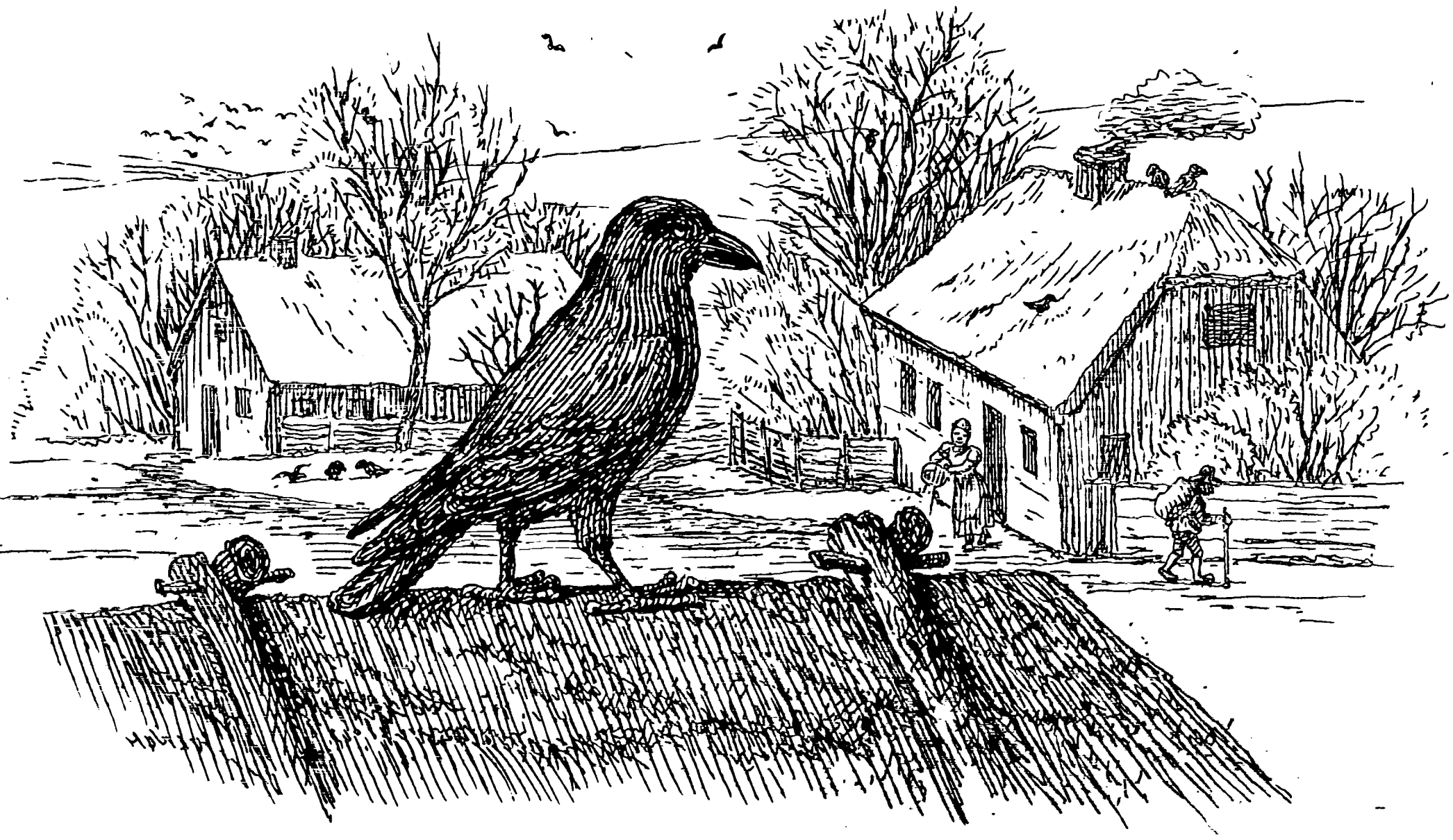

Ravnen.

Nei see den Stodder der mon staae!
En kulsort Kofte har han paa;
Til hver Mands Dor han lober hid
I denne kolde Vintertid,
Rab, Rab! han klynker hoit paa Sneen,
Aa, giv dog ogsaa mig et Been!

Men nu kom Vaaren med grønne Blad,
Da blev den Stodder strax saa glad;
Han bredte ud sin Vinge sort,
Saa fløi han over Huset bort:
I Luften hoit han munter steeg,
Mange Tak, mange Tak! han lystigt skreeg.

Fuglen ved Vinduet.

Paa Vinduet banker det: tik, tik!
Aa, luk mig op et Øieblik!
Det sneer, og Blæsten er skarp og sæl,
Jeg er saa sulten og fryser ihjel.
I kjære Venner! luk op; jeg ret
Saa artig være vil og net.

De slap ham ind i den bittre Nød;
Han sagde sig mangen Krumme Brød,
Og havde det godt i lune Stue.
Men knap kom Vaaren og Solens Lue,
Sad han med Sorg ved Vinduets Rude:
Da aabned de for ham, og vips! var han ude.

Sneemanden.

See den Mand! ak, hvor jeg gruer!
Med sin Stok han staaer og truer;
Der han staaer nu fra i Gaar,
Med sin Stav han dog ei slaaer.
Sneemand! Sneemand! jeg taer dig!
Har du en Stok, saa vaer dig!

Nei, det er en usel Mand,
Han ei slaae, ei løbe kan;
Kridhvid er hans Lok, hans Kind.
Kjære Sol! kom ei og skin,
Blod som Smør da bliver han,
Og tilsidst det bare Vand.

Fuglene udenfor Loen.

Paa Marken derude der er ingen Ting,
Thi Sneen bedækker den rundtomkring.
Da hørte vi Eders Pleielslag,
Den Lyd den var os just til Behag.
Et Korn imellem fra Loen vipper,
I unde os dog, at vi det nipper?

De Tærskere sloge saa net i Takt,
Det rene Korn blev i Sække lagt,
For Folk det bages til Brød engang.
Men hvert et Korn, som i Gaarden sprang,
Det lod ei Fuglene gaae tilspilde,
De fandt hvert eet, var det nok saa lille.

Egernet og Blæsten.

E. Huhu! hvor du blæser kold, Hr. Blæst!
At stoppe min Dor, det er nok best,
Og aabne en anden igjen histomme.
B. Paa den Side kan jeg ogsaa komme!
E. Saa lukker jeg atter paa hiin Side,
Da bliver du ude, maa du vide.

Blæsten gjorde sig vreed og suur,
Egernet tætted sit lille Buur,
Blæsten den rusked det stærke Træ,
Egernet sad saa trygt i Læ;
Det lod ham suse, det sad og loe,
Og knækkede sine Nodder i Ro.

[redacted]

Drengen og Egernet.

D. Egern, hist i Green og Top,
Jeg kan jo neppe see derop,
Kom ned, jeg vil en Leeg dig lære.
E. Her er saa kjønt og godt at være,
Heller jeg stiger i Træet, du,
Op og ned en Stund endnu.

Drengen løb nu lidt omkring,
Egernet sprang med lette Spring;
Drengen kom igjen til Egen:
Kom nu ned, og lær saa Legen!
Egernet svared: jeg gjerne vilde,
Havde jeg ei saa travlt, du Lille!

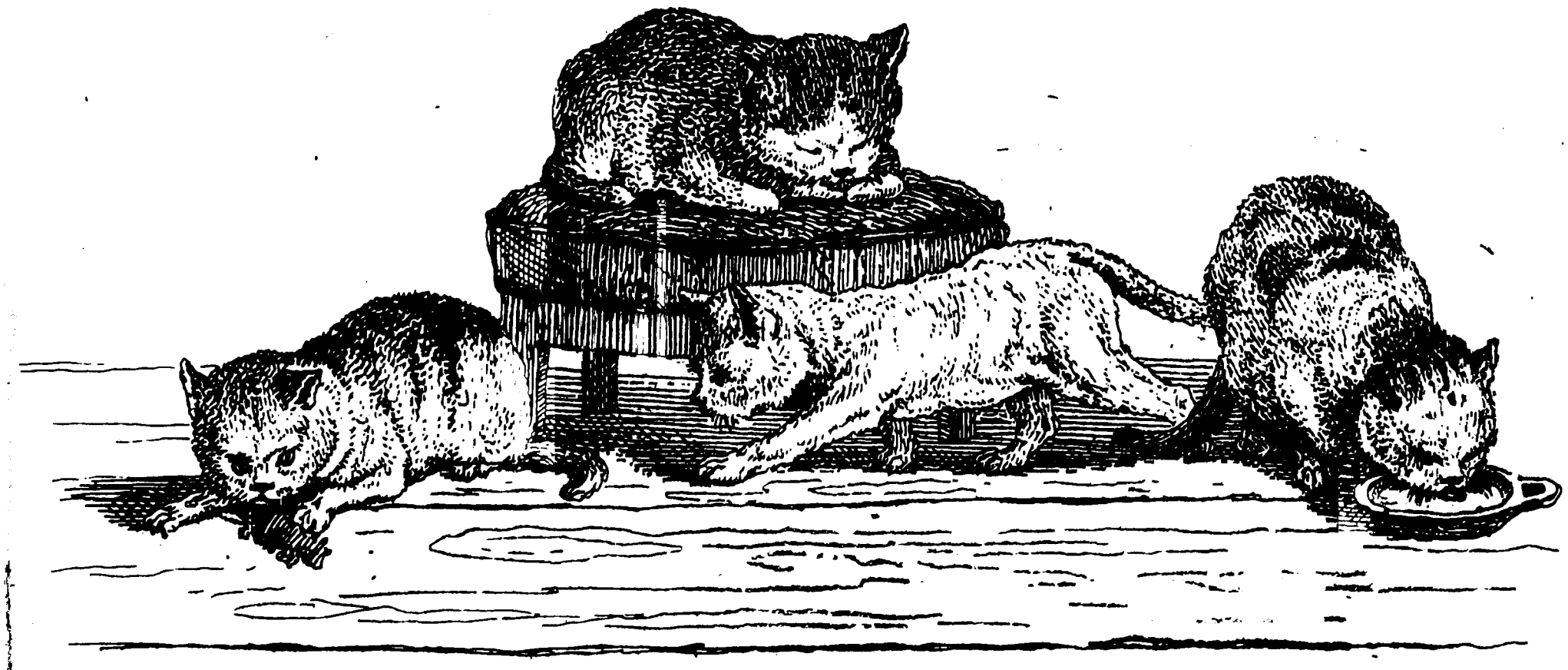

Killingerne.

Killinger smaa! med Navn vil jeg nævne
Enhver nu efter sin Kunst og Evne:
Fløielspels du hedde maa,
Og den anden Let-paa-Taa,
Een skal hedde Musen-fat,
Melkeskjæg den fierde Kat.

Hver blev stor og smuk og blød;
Fløielspels laae helst paa Skjød,
Op paa Loft gik Musen-fat,
Let-paa-Taa blev i Loen sat,
Melkeskjæg gik i Kjøknet ned
Kokkepigen til stor Fortred.

Hunden og Katten.

Ei, vi gjøer du dog, Pasop!
Vel saa stærkt mod Træets Top?
Mis deroppe, — hvad skal det til?
Ned til mig ei komme vil!
Det maa jeg ret fornuftigt finde!
Du havde nok intet Godt i Sinde.

Mis sad længe i Løvet blødt,
Lod, som den sov og drømde sødt;
Pasop han gad ei længer vente,
Men ærgerlig ud af Haugen rendte.
Da vaagnede pludselig Misen op,
Og skyndte sig bort i Gallop.

Svanen.

Hør, du Dreng ved Bredden der,
Kom ei mine Børn for nær,
Lad nu være at kaste med Steen!
Ellers jeg gjør ei Nogen Meen;
Men løb nu rask, eller du skal mærke,
Hvor mine Vingeslag de værke.

Og Drengen han tog paa at springe,
Han blev saa bange for Svanens Vinge;
Bagefter Svanen et Stykke rendte,
Og atter til sine Unger vendte;
Med dem den leged' heller i Dam,
End saadan at jage efter ham.

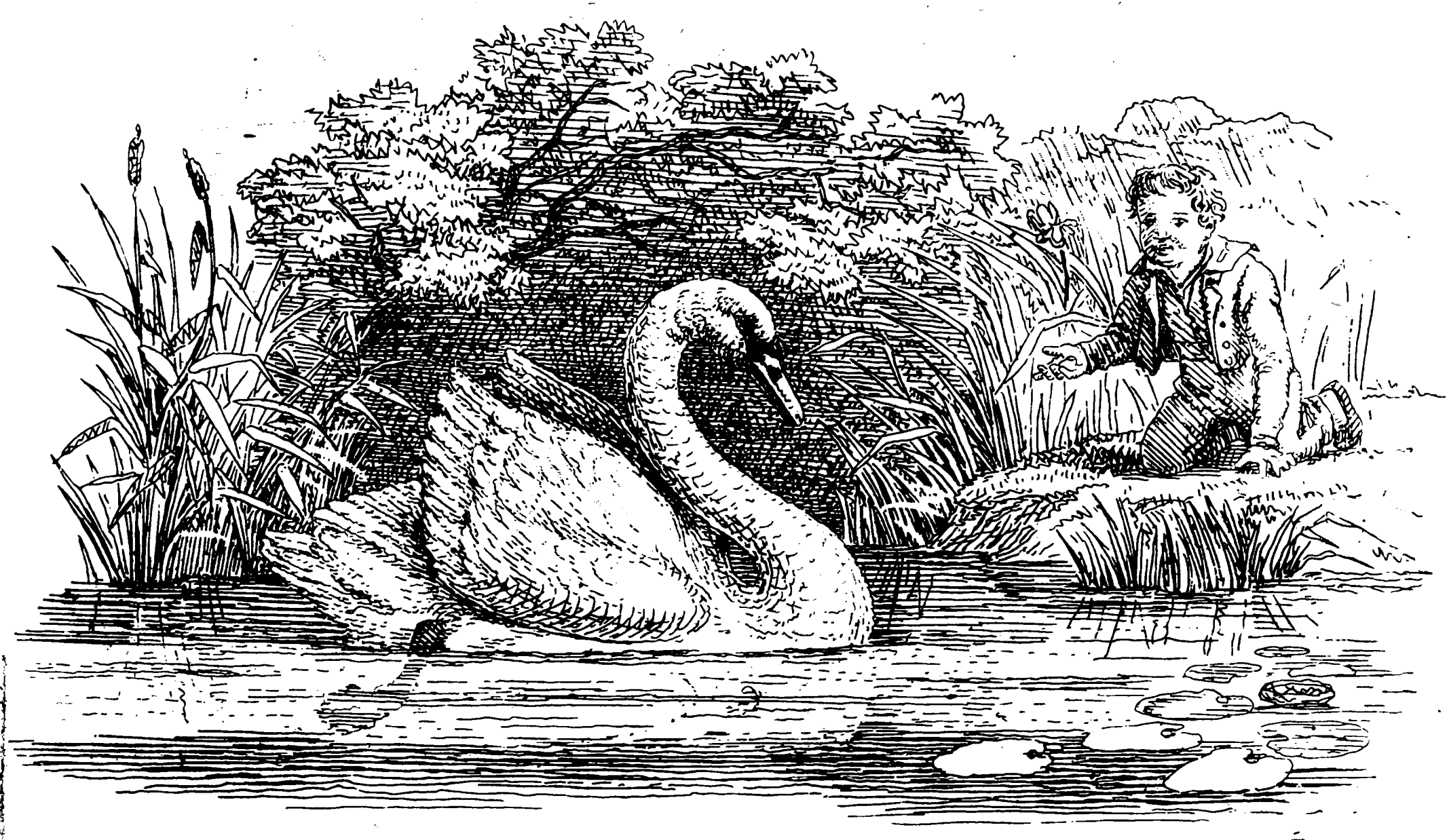

Svanen og Barnet.

Du Barn! kom du kun frem!
Jeg er slet ikke slem;
Saa sagte og saa tyst,
Jeg svømmer hid mod Kyst;
Jeg vil kun spørge dig saa smaat:
Har du lidt Brød, da var det godt?

Drengen gik til Dammen og saae,
Hvor deiligt Svanen paa Vandet laae,
Hvor Hammen den var saa blank og hvid,
Hvor blidt den svømmede hid og did;
Og snart bleve de saa gode Venner,
At den tog Brødet af Drengens Hænder.

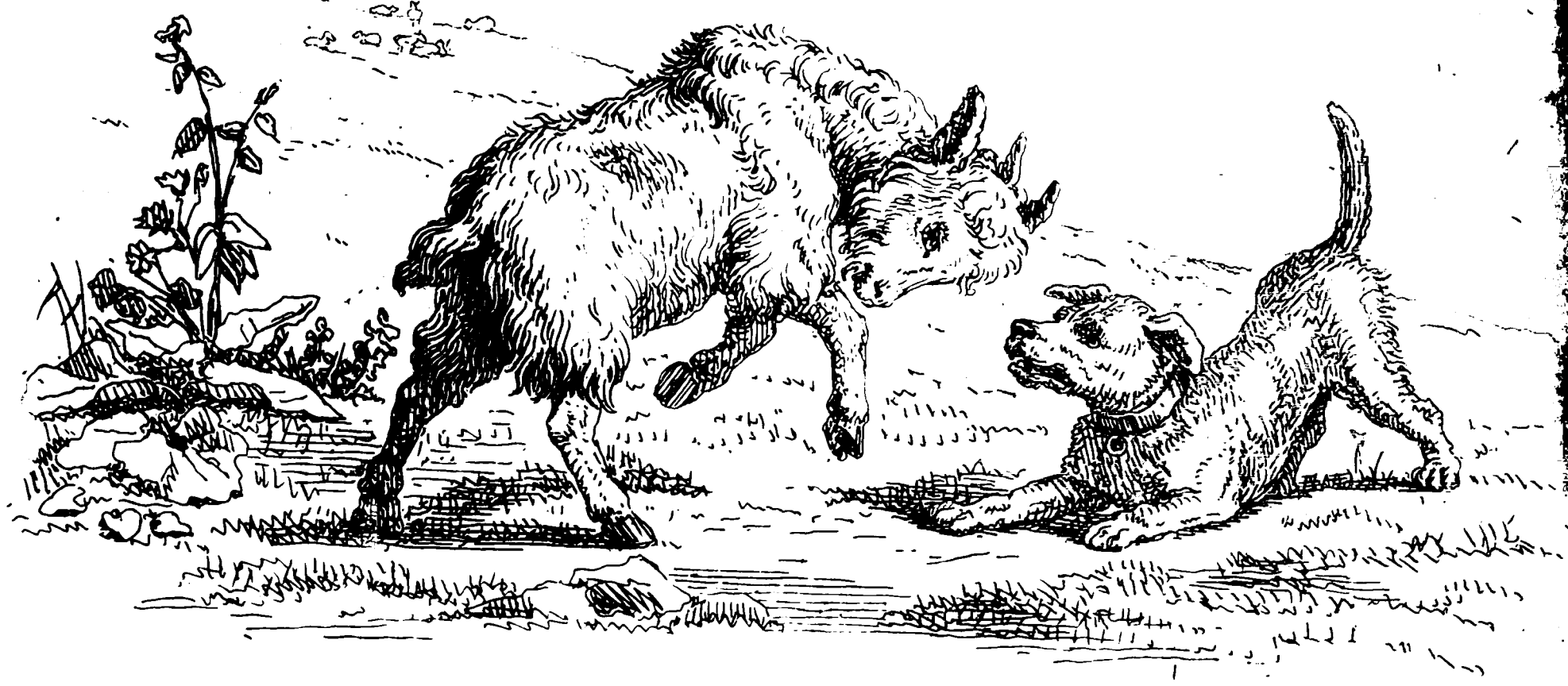

Hunden og Bukken.

H. Jeg bider dig, Buk! forsvar dig nu!
B. Jeg støder dig, Hund! forvar dig nu!
H. Jeg har saa skarp en Tand i Munde!
B. Med mine Horn jeg støde kunde!
H. Nei, Buk! jeg mener det ei saa ilde,
Vær god igjen, jeg kun lege vilde.

Og saadan løb de den hele Dag,
Den Ene for, den Anden bag;
Hunden den gjøede med Fynd og Klem,
Bukken den viisde Hornet frem;
De rendte omkap saa flink afsted, —
Hvem der dog ogsaa havde været med!

Mopsen og Spidsen.

M. Hør, Spids! hvad jeg vil sige dig,
Du hemmeligt nu skal sige mig:
Hvor har du det Stegebeen vel gjemt,
Hvis Tyven fandt det, da var det slemt.
S. Nei, Mops! jeg tier heller stille,
Den er just Tyv, som det vide vilde.

Men Mopsen snused', den var ei seen,
Bag Stalden fandt han det gode Been,
Og i sin Flab den tog det alt,
Da kom just Spids, som den var kaldt;
Den greb Hr. Mops i det fede Skind,
Da skreeg den høit, og skyndte sig ind.

Barnet og Oxen.

B. Du Oxe! du ligger den hele Dag
Og tænker vist paa en vigtig Sag,
Saa lærd et Ansigt sætter du op!

O. Jeg siger Tak, af min hele Krop
Er ikke lærd et eneste Stykke;
Jeg tænker ei, jeg vil heller tygge.

Og da den havde tygget en Stund,
Kun langsomt brugte den sin Mund,
Da spændte de den for en Vogn med Græs,
Den maatte trække det tunge Læs;
Det gjorde den og med trøstigt Mod,
At tænke den ei saa godt forstod.

Lammet.

Hvi skriger du, Lam? du lille Gjæk!
L. Min kjære Moder er gaaet væk!
Jeg kan vel tænke, at du er ræd,
At Nogen skal gjøre dig Fortred?
L. Bange? ak nei, hvorfor? du Kjære!
Jeg vilde kun gjerne hos Moder være.

Og da nu Moderen Skriget fornam,
Saa kom hun strax til sit lille Lam,
Og kaldte kun een Gang med sagte Stemme,
Det kunde Lammet strax fornemme.
Da blev det glad, og løb med Hast,
Og trykked sig op til Moderen fast.

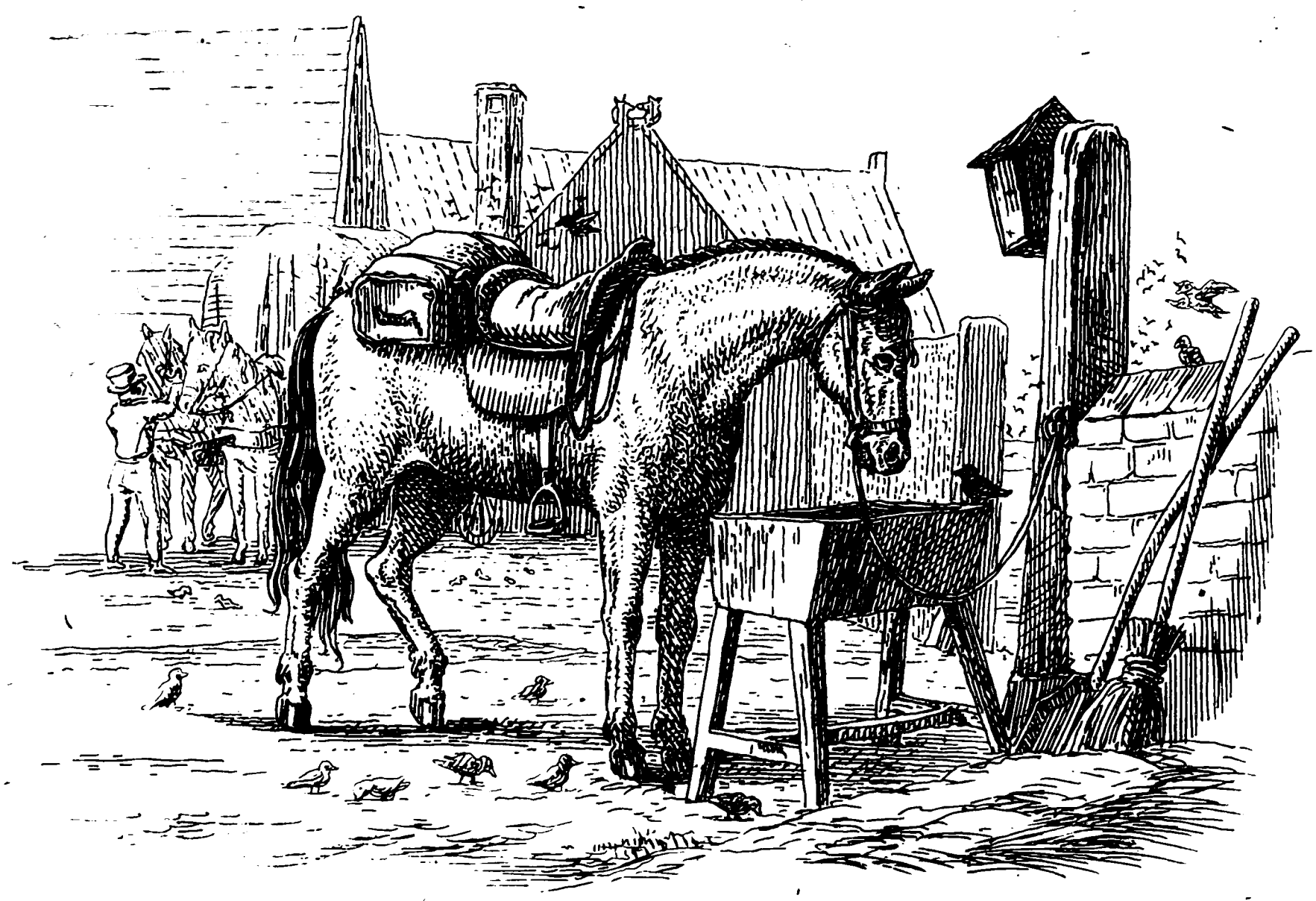

Spurven og Hesten.

S. Din Krybbe er fuld, Hest, du favre!
Maa jeg faae lidt af din Havre?
Et lille Korn eller ogsaa to,
Du bliver nok mæt, det kan du troe:
H. Tag, flinke Fugl, saamange du vil,
Her er nok for os og Flere til.

Da aad de tvende den Havre sød,
Og Ingen af dem leed Sult og Nød;
Men da nu Sommeren kom med-Hede,
Kom ogsaa Fluer, der stak og bede;
Dem fangede Spurven i Tusindtal,
Og friede Hesten for Smerte og Qval.

Æselet.

Æsel, du dovne, saa gaa dog rask,
Skynd dig nu lidt, eller du faaer Dask.
Æ. Godt Ord igjen! kan jeg end ei springe,
Bære en Byrde, det er ei saa ringe;
Hver Tjeneste, troer jeg, er lige god;
Jeg bruger min Ryg, og Hesten sin Fod.

Og da nu Dagens Besvær var gjort,
Det listed sig sagte til Staldens Port;
Ved Siden af Hesten sin Baas det fandt,
Og Foder, saa godt som det var vant.
I Halmen strakde den sig, og laae
Og sov den hele Nat derpaa.

Fuglen.

Barn! jeg beder, alt hvad jeg kan bede,
Aa, ror dog ei min lille Rede!
Aa, kast dog ikke dit Blik derpaa!
Dernede ligge nu alle mine Smaa,
De blive bange, — kan det dig fornøie?
Naar du seer paa dem med dit store Øie.

Skjøndt Drengen gjerne gad seet paa Reden,
Stod han dog langtfra, stille, beskeden!
Da blev og Fuglen, den Stakkel, rolig,
Fløi hen, og sad paa sin lille Bolig,
Og saae til Drengen saa venligt derved:
Tak, at du ikke os gjorde Fortred!

Vandringsmanden og Lærken.

V. Lærke, hvor tidligt du lofter din Krop
Oviddrende høit mod Solen op!
L. Med Sang maa jeg jo Vorherre prise,
Som giver mig Liv og Drik og Spise;
Det gjør jeg nu i al Evighed,
Og, Vandringsmand! du gjør det vel med?

Og alt som den høit i Luften sang,
Og alt som han gik med munter Gang,
Saa lislig klar, ned til de To
Den kjære Sol fra Himlen loe.
Og Herren, som hist i Himlen boer!
Med Naade hørte deres Takkechor.

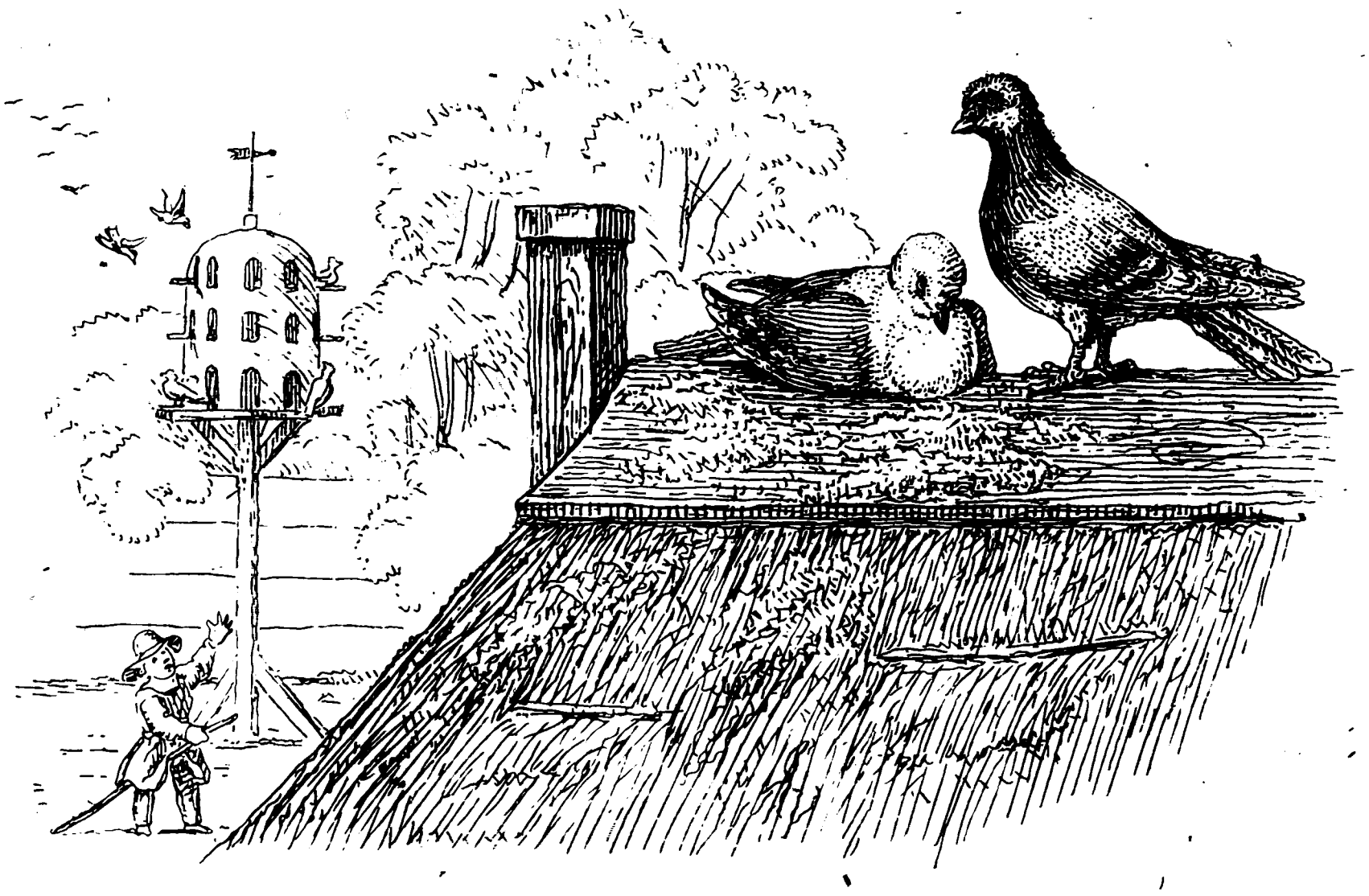

Duerne.

Due, hist paa Husets Tag,
Siig, hvi du kurrer den hele Dag,
Og dreier dit Hoved hid og did?
D. Jo, Sommersolen er varm og blid,
Som Gud i Himlen lader skinne,
Det gjør mig saa godt baade ude og inde.

Saa kurrede Duen, paa Taget sad,
I Gaarden legede Drengen glad!
Begge vare lystige, froe i Sind,
Begge de holdt af Solens Skin;
Med Velbehag Herren fra Himlen ned
Saae, hvor glade de vare derved.

Canariefuglen.

Du lille Fugl! ak nu er du død,
Du nipper ei meer nogen Krumme Brød,
Dit klare Øie ei paa mig seer,
Du hopper ei paa min Skulder meer,
Du synger ret aldrig meer med Lyst
Skingrende Sang af fulde Bryst.

Men Børnene gik i den grønne Have,
De vilde den lille Stakkel begrave;
Paa Stedet en Rose de plantet har,
Som siden deilige Blomster bar.
Der sad de siden saa mangen Gang,
Og tænkde paa Fuglen og paa dens Sang.

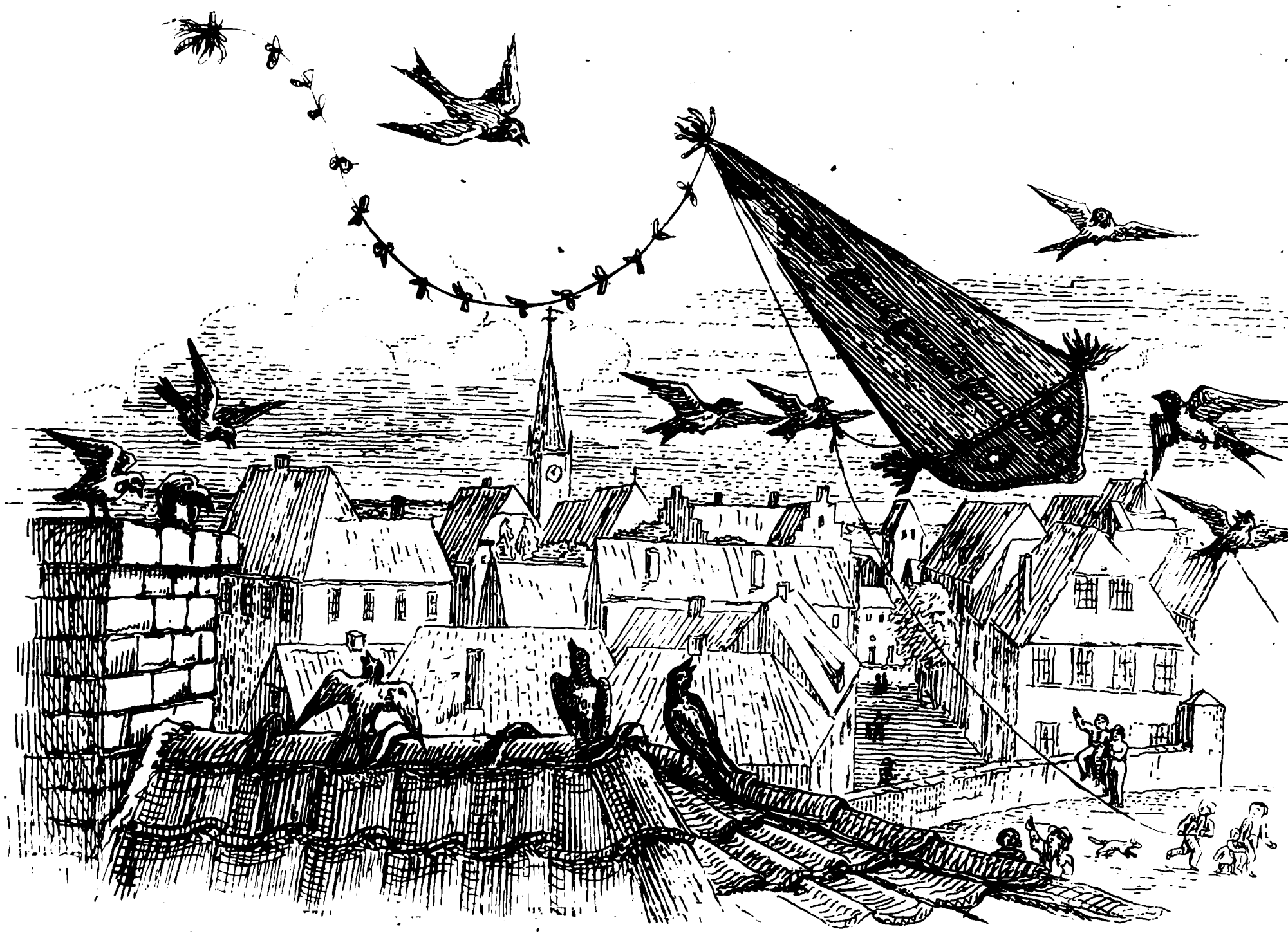

Papirdragen og Fuglene.

Seer I, Fugle! den Store der?
I Smaa! kommer den ei for nær!
Hvor let kunne I ei blive fangen,
Den trækker jer ned en Snees ad Gangen.
F. Jovist! du med dit store Dyr,
Af Papir er jo kun den hele Fyr.

Da holdt paa eengang Vinden op,
Til Jord sank Dragens tunge Krop;
Skjøndt Drengene havde saa travlt dermed,
Vilde den ei flyve meer afsted;
Men alle de Smaa, lystige lette,
De fløi omkring den, og bleve ei trætte.

Drengen og Hvalpen.

D. Kom nu, min Hund! nu skal du lære
At sidde rank og artig være.
H. Ak, skal jeg alt lære, og er saa lille,
En Stund jeg saa gjerne vente vilde.
D. Nei, bedst du lærer, mens du er ung,
Thi siden er du for stiv og tung.

Saa lærde Hunden; og snart man saae,
Hvor den kunde sidde og opreist gaae,
Og rask i de dybeste Vande springe,
Og flink der Tabte tilbage bringe.
Men Drengen glemde eiheller sin Bog,
Han lærde brav, og blev god og klog.

Hunden og Børnene.

Du er saa stor, og taaler dog den Plage
I Seletøi den Vogn at drage,
Og immer lade dig nappe og kramme.
H. De ere saa smaa; det er det samme,
Af disse Drenge, samt af min Herre
Jeg taalde det, der var meget værre.

Lidt efter ringede det til Bord,
Da spændte de den af Selegjord,
I Stuen tog de den trofaste Hund,
Der gik han, og slikked sig om sin Mund;
Og Alle gave ham Been og Kjød,
Dog helst af Herren han tog sit Brød.

Pigen og Katten.

P. Min Kat, du maa ei rive,
Men altid kjønt mig give
Din Pote blød og fiin og net.
K. Ja Barn! ret gjerne gjør jeg det;
Men du maa rigtig forstaae mig,
Og aldrig knibe og slaae mig.

Blev nu Barnet end stundom ved
At gjøre den stakkels Kat Fortred,
Saa var dens Kloe eiheller god,
Stundom der kom vel en Draabe Blod;
Dog Ingen af dem meende det slemt,
Bleve gode Venner, naar det var glemt.

Drengen og Bogen.

Kom hid engang du kjære Bog,
De sige stedse, du er saa klog,
Min Fader siger, og min Moder kjære,
Du mig saameget godt kan lære;
Nu vil jeg holde dig til mit Øre,
Alt, hvad du kan, det vil jeg høre.

Hvad du dog er en tosset Een,
Du seer jeg har travlt, og er saa seen!
Saa gjerne jeg lege og springe vilde,
Men du er saa dum, og tier stille.
Du driller mig nok, du slaue Bog,
Nu kaster jeg dig hen i en Krog.

Den ſtore og den lille Dukke.

D. ſt. D. Du lille Dukke! vær peen og net,
Du lærer aldrig at ſidde ret;
Med begge Been du altid ſtritter,
See kun paa mig, hvordan jeg ſidder.

D. l. D. Jeg vilde jo gjerne deri dig foie,
Men mine Been kan jeg ikke boie.

Men Pigebarnet greeb dem og loe:
I ſkulle ei trættes meer, I to;
I ere kun Dukker, een lang, een kort,
Og Tosſer begge, — det er ei ſtort.
Hun ſkyndte ſig dem i Skrin at lægge,
Der maatte de vel være rolige begge.

Kagen og Brødet.

K. Kom, kjære Barn! jeg hedder Kage,
Prøv du kun mig, saa skal du smage;
Det Sorte der, det er kuns Brød,
Det spiser man knap i største Nød.
B. Tag du kun Kagen; jeg ikke klager,
I Dag eller Morgen du mig dog tager.

Drengen havde alt løbet længe,
Til Kage at kjøbe han havde ei Penge;
Da følde han heftigt Hungers Nød,
Han skyndte sig hjem og fik lidt Brød.
Det grove Brød med Lyst man nyder,
Naar først man veed, hvad Sult betyder.

Musen.

Konen. Muus! hvi slæber du med
Det Stykke Sukker afsted?
M. Tilgiv mig, kjære Madam!
Jeg veed jo, det er en Skam;
Men jeg har fire Unger,
De skrige saa hoit af Hunger.

Da smilede Konen og sagde: naa
Behold det da, din Nar! og gaae!
Jeg var jo ogsaa just kommet hid
At hente mit Barn en lille Bid.
Musen foer afsted som en Vind,
Konen gik glad til Barnet ind.

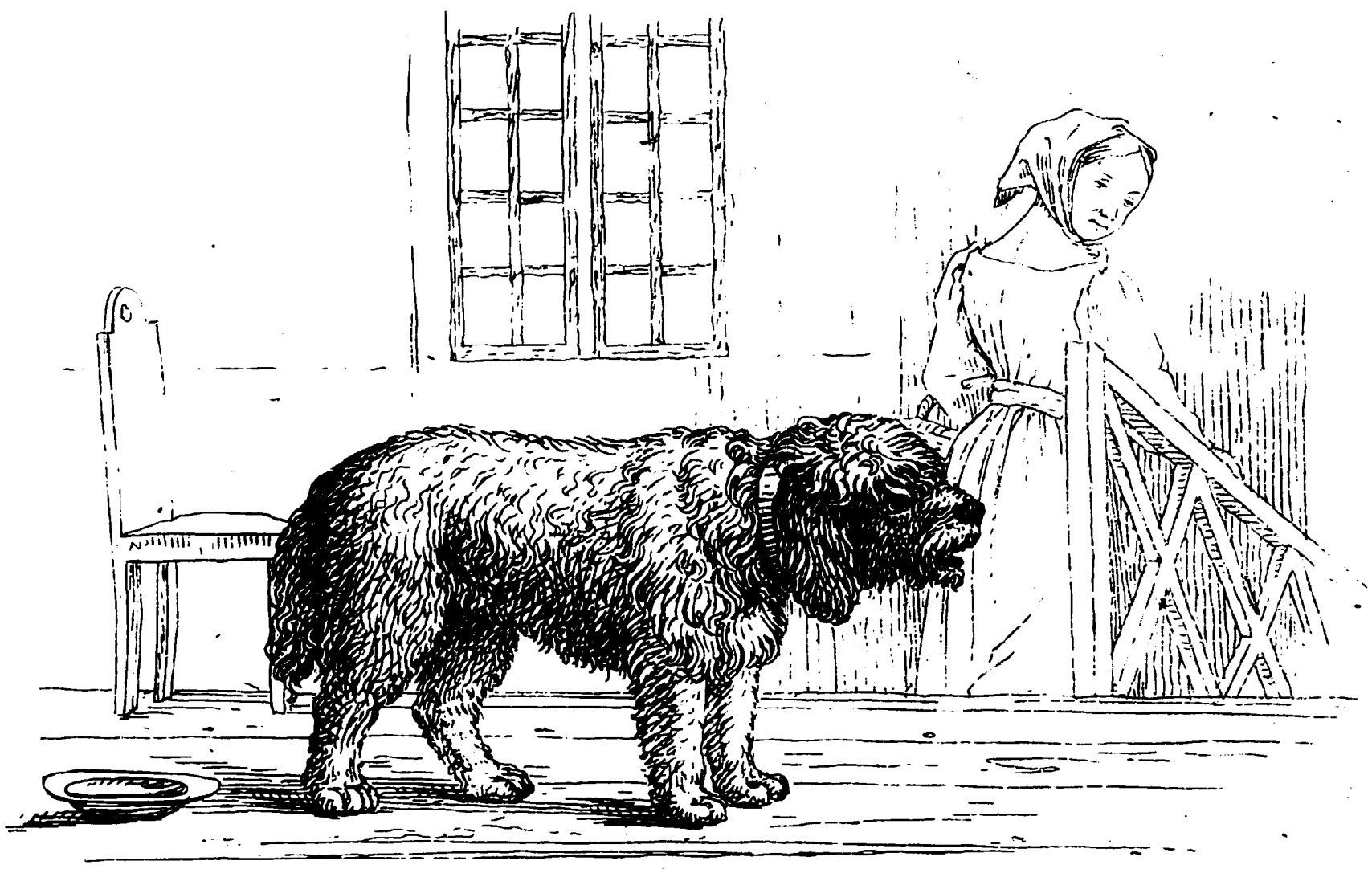

Pudelen.

Hvem har nu ſtjaalet Melken der?
Havde jeg fat paa Tyven her!
Hvad for noget! Er det ſandt?
Pudel, du? nu ſeer jeg grant,
Skjæget er jo hvidt endnu,
Hvad er det for Streger, du?

Konen ei kunde ſig bare for Latter:
Pudel! gjør du nu Spliopper atter?
En Slikmund er du, fy, ſkam dig noget!
Da ſtod den, og gjorde ſin Hale kroget,
Da ſkammed den ſig, da tudede den,
Og ſtjæler viſt ikke ſaa ſnart igjen.

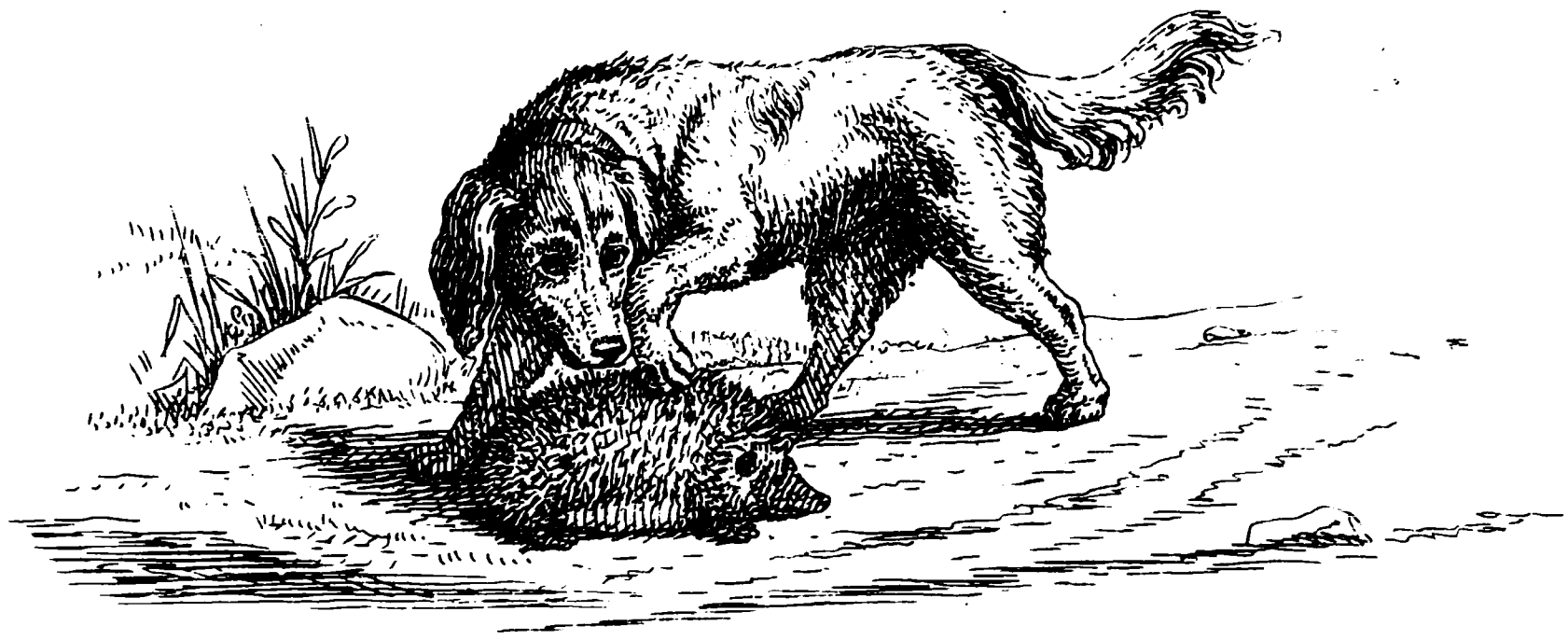

Hunden og Pindsvinet.

H. Hører du, Pindsviin! nu vil jeg dig fange!
P. Veed du hvad, Hund! jeg er slet ikke bange!
H. Siig hvordan du vil vare dig?
P. Derpaa mine Pigge skal svare dig!
Der er saa Mange, som greb mig fast,
Men Alle skedte baade Skam og Last.

Hunden greb for hurtigt og fast:
Fy! hvor dit Skind er fælt og hvast!
At klappe dig er en farlig Dont,
Det river til Blods og gjør saa ondt.
Hunden knurred og slikked sit Been:
Pindsviin, du er en kjedelig Een!

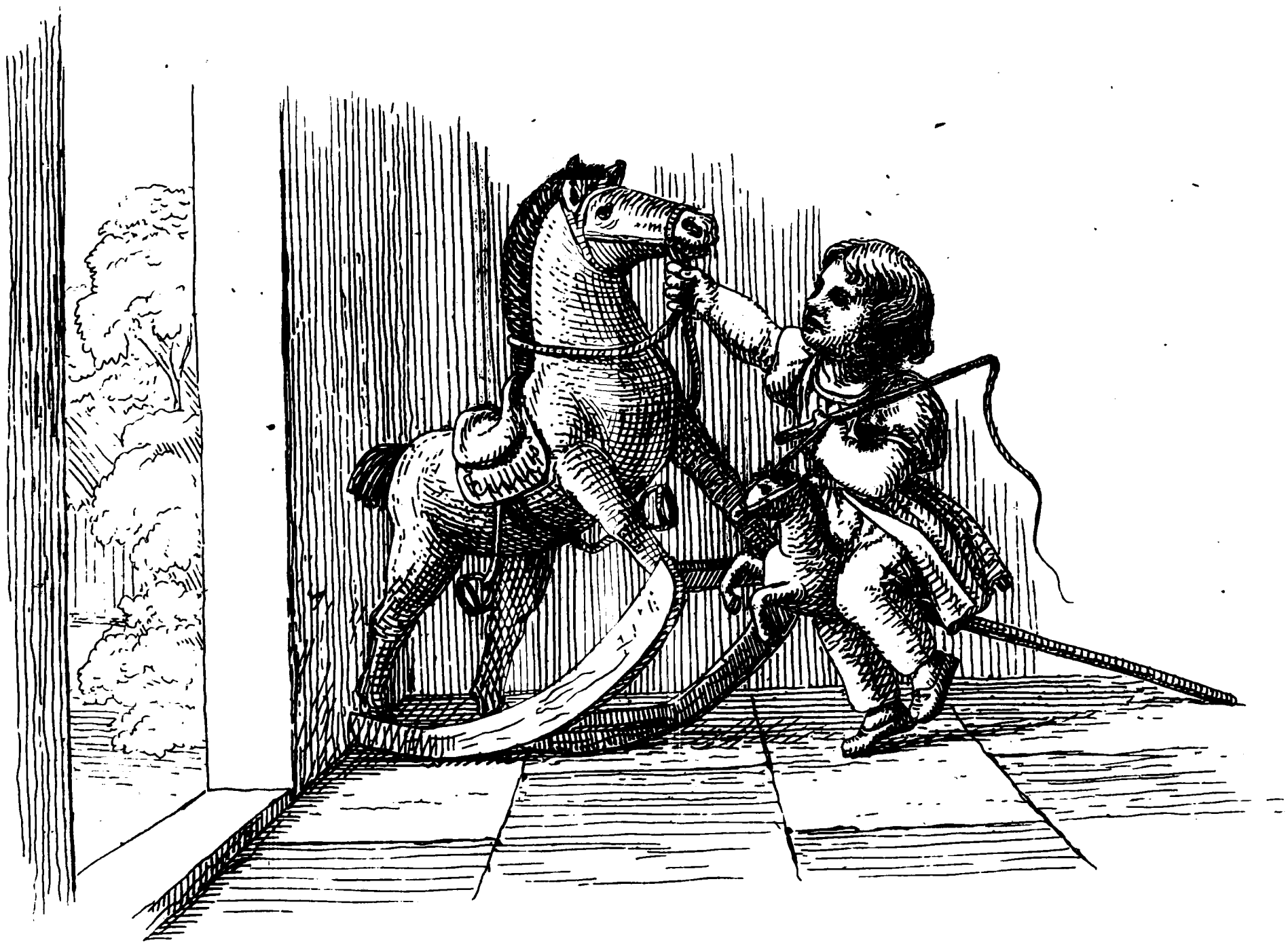

Gyngehesten og Kjæphesten.

G. Ih! hvor jeg gjør store Spring,
Naar jeg sætter mig ret i Sving.
K. Ei, hvor kan jeg med Herren trave
Op og ned i den store Have!
D. Værer ei stolte, I stakkels Kræ!
I ere jo begge dog kuns af Træ.

Den ene reed hen igjennem Haven,
Til han blev træt af Løben og Traven;
Saa satte han sig paa den Andens Ryg,
Og svang sig næsten til Løftet tryg.
Men da han gik, da var det til Ende,
De stod, og kunde hverken gynge eller rende.

Kaninerne.

Hvi sidde saa muntert I smaa Kaniner?
Og pudse Snuden, med snorrige Miner,
Og seer jer om med lystigt Mod?
K. Vor Eiermand kommer, han er saa god,
Hver evige Dag, tre fire Gange,
Os klapper, og giver os Kaalblade mange.

Da kom der Nogen, det kunde de høre,
Med Lyst og Glæde de spidsede Øre;
Frem kiged et Hoved og Haanden blot,
Den kjendte de alle tre saa godt;
Den rækkede dem de friske Blade,
Og alle de pilled deraf saa glade.

Ou me le bien point tou dire
Ton regard pour le mien lire
Ton regard de me me le tou dit?
Mais fuis ci donc ou souvien pit
Que tout ce que tu dis de bien dans

Drengen og Sommerfuglen.

D. Sommerfugl!
Rød og guul,
Siig, hvoraf du lever,
Mens du i Luften altid svæver?
S. Blomsterduft, Solens Blik
Det er al min Mad og Drik.

Drengen vilde den fange,
Den bæved,' og bad saa bange:
Kjære Dreng! ak rør mig ei,
Lad mig flyve frit min Vei!
Knap bliver Himlen aftenrød,
Ligger jeg jo alt kold og død.

Drengen og Fuglen.

D. Seer du, Fugl! nu ´taer jeg dig!
F. Grib kun til, saa har du mig.
D. Jamen, du er uartig,
Du flyver just, naar jeg har dig.
F. Skaf dig først to Vinger paa,
Saa kan du mig ogsaa naae.

Fuglen sad i Bøgetop,
Drengen saae saa skjævt derop;
Først ham ærgrede Fuglens Lære,
Men han tænkde: det maa saa være.
Flyv og syng du kun histoppe,
Jeg her nede vil springe og hoppe.

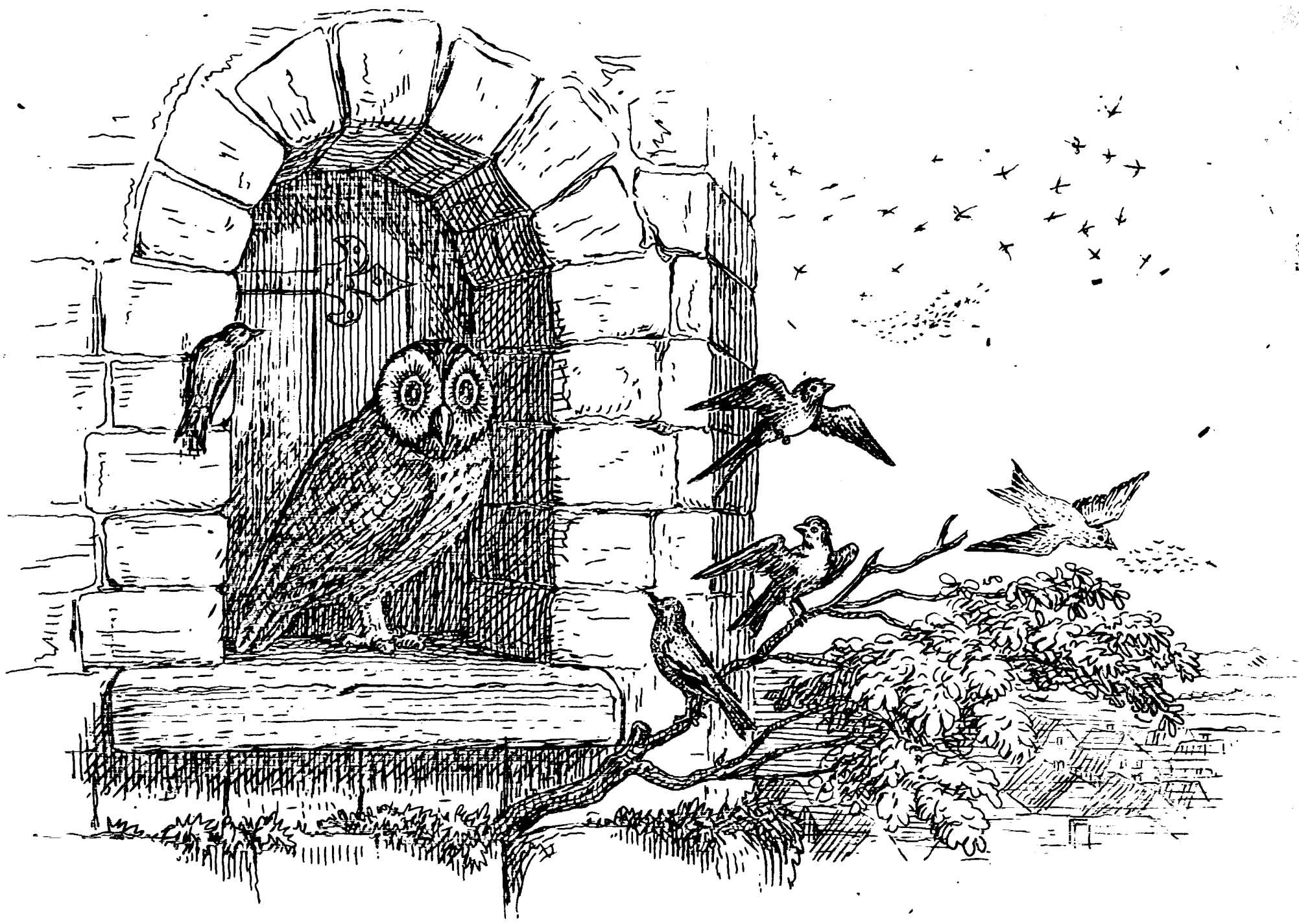

Fuglene og Uglen.

F. See god Dag, Moer Ugle! er du kommet frem?
Gjør ikke din Mine saa arrig og slem!
Ellers du volder os Angst og Skræk,
Men i Dag skal vi holde dig lidt for Gjæk.

U. Aa, skinnede Dagen kun ei saa klart,
Saa skulde jeg æde jer Alle snart.

Da leged' de Andre; den sad alene:
Hvad feiler dig dog? saa spurgde den Ene,
Du gjør et Ansigt som Gift og Galde?
Den svarede but: jeg hader jer Alle,
Det klare Solskin jeg kan ei taale,
Jeg vredes, fordi I sporge og skraale.

Flaggermusen og Fuglene.

Fl. Kom hid, du lille Fugl, du Kjære!
Og lad os Legebrødre være.
F. Din Broder? jeg takker saa mange Gange,
Dit Ansigt gjør mig angst og bange.
Fl. Jeg tænkde det nok; jeg stakkels Dyr,
Baade Musen og Fuglen for mig flyer.

Men Aftenbakken sad ene i Krogen,
Den ønskede ei at sees af Nogen;
I mørkeste Hul den sad saa tyst,
Og viisde sig ei, mens det var lyst.
Men først om Aftenen blev den travl,
Og flaggrede ene om Husets Gavl.

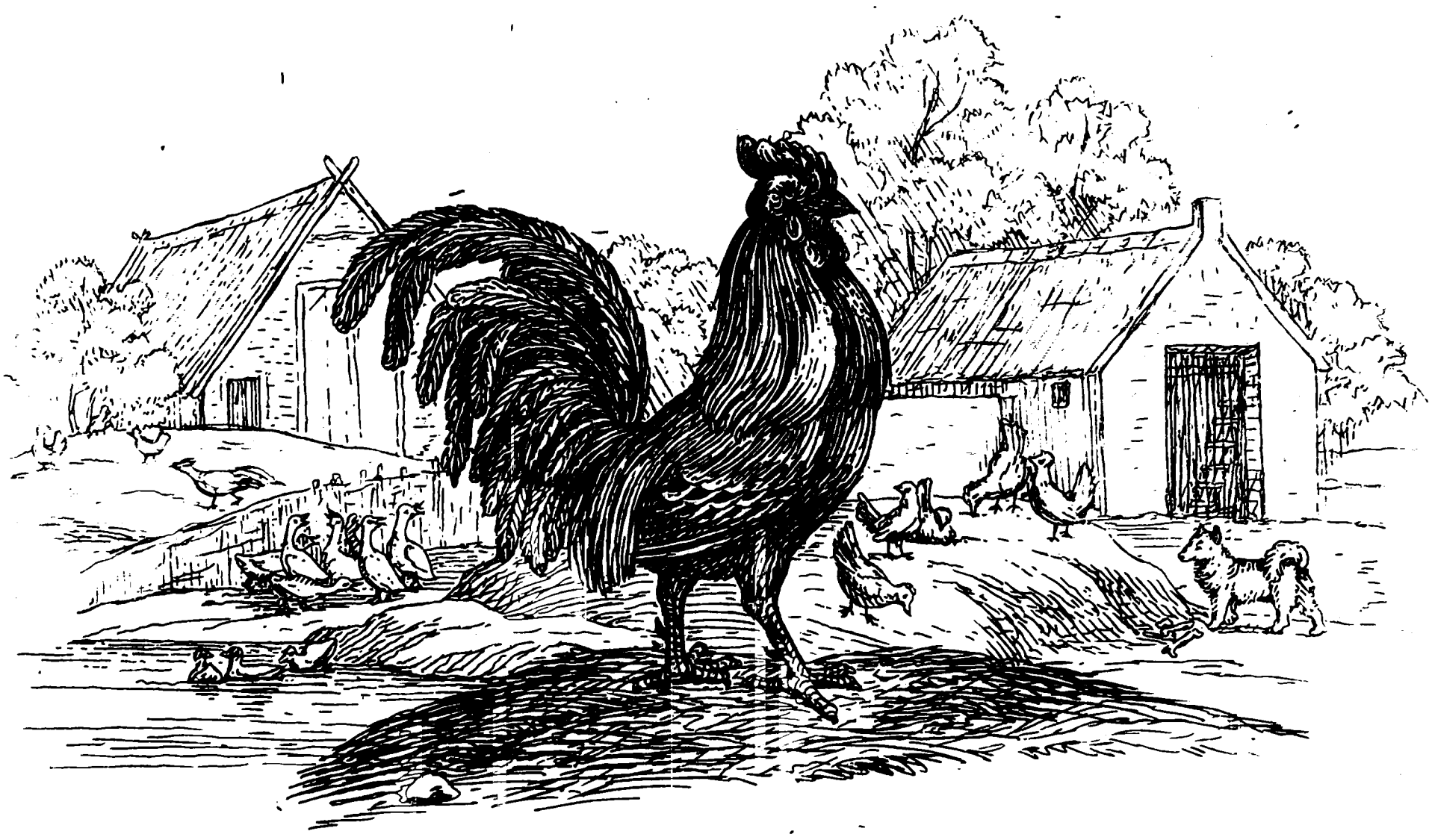

Hanerne.

Seer I den fremmede Hane lobe?
Ham har jeg ordentlig maattet dobe;
Han kommer her i min Gaard, den Nar,
Og lader ret, som han hjemme var.
Giver vel Agt: hvo sligt tor gjore,
Ham skal jeg rigtig i Skole fore.

Hr. Hane var streng og barsk, den Brave,
Han holdt sine Honer og Gjæs i Ave,
For alle Næsvise var han en Skræk,
Han bod dem strax forfoie sig væk.
Men naar han saa kjækt til Spids vilde snakke,
Da greb ham Hunden droit i hans Nakke

Bjørnen.

See her en Dandsemester, Børn!
Velkommen velkommen du kjære Bjørn!
Hvor mange Kunster du maa forstaae!
Hvor peent kan du paa Bagbeen gaae!
Kun Skade, Bjørn! du brummer dertil,
Du lider nok ei den Dands og Spil?

Bjørnen langt hellere græd end loe,
Han maatte dandse og gaae paa to,
Langt heller han gik i vilden Skov,
Og laae paa Høe i Hulen og sov.
Her maa han nu sulte den halve Dag,
Lidt Honning var meer efter hans Behag.

Det dandsende Murmeldyr.

Forærer du mig lidt, du Lille?
I kunne ei troe, hvor det gaaer mig ilde!
Mine Brødre lege om Somren i Enge,
Jeg maa her dandse og hoppe for Penge,
De sove om Vintren Søvnen sød,
Jeg maa her vaage og tigge om Brød.

Du stakkels Dyr, det gjør mig ondt;
Jeg dandser rask og springer rundt,
Men Ingen tør putte mig i en Kiste,
Da vilde al Munterhed jeg miste.
Du lod dig fange, det var ret slemt,
Hvi har du dig ikke bedre gjemt?

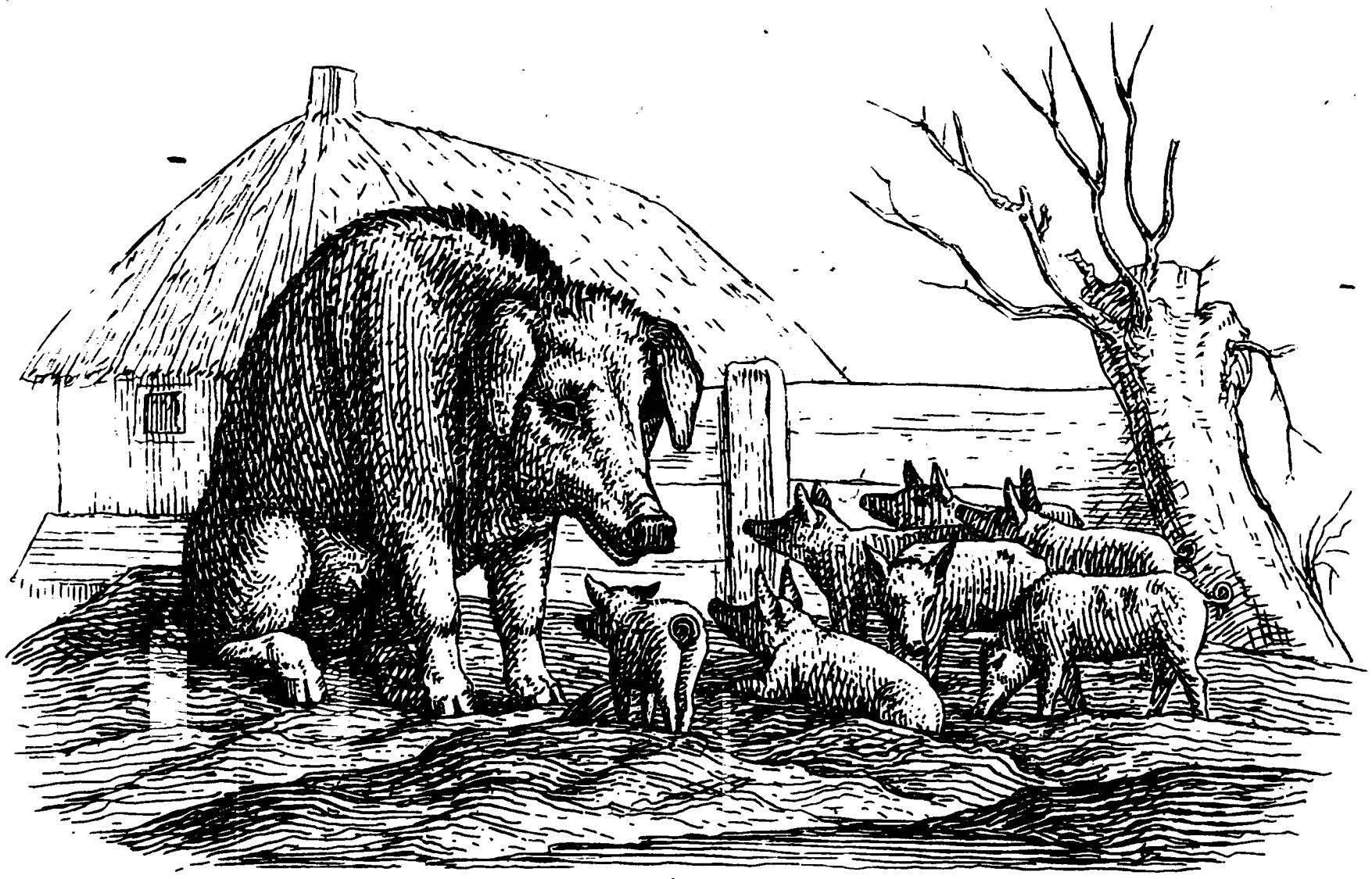

Soen.

Børn, saa taler Mutter,
Hører paa mig, mine Glutter,
I maae være propre og pene,
Altid holde jer nette og rene,
Ikke overalt jer vælte,
Ikke i Snavset ligge og ælte.

Men som hun selv nu gik og laae,
Og som nu Børnene hende saae,
Saa spared de ingen Flid og Kræfter,
Men gjorde hende alting efter;
Og Ingen blandt dem det høiere drev,
Thi Sviin de var, og Sviin de blev.

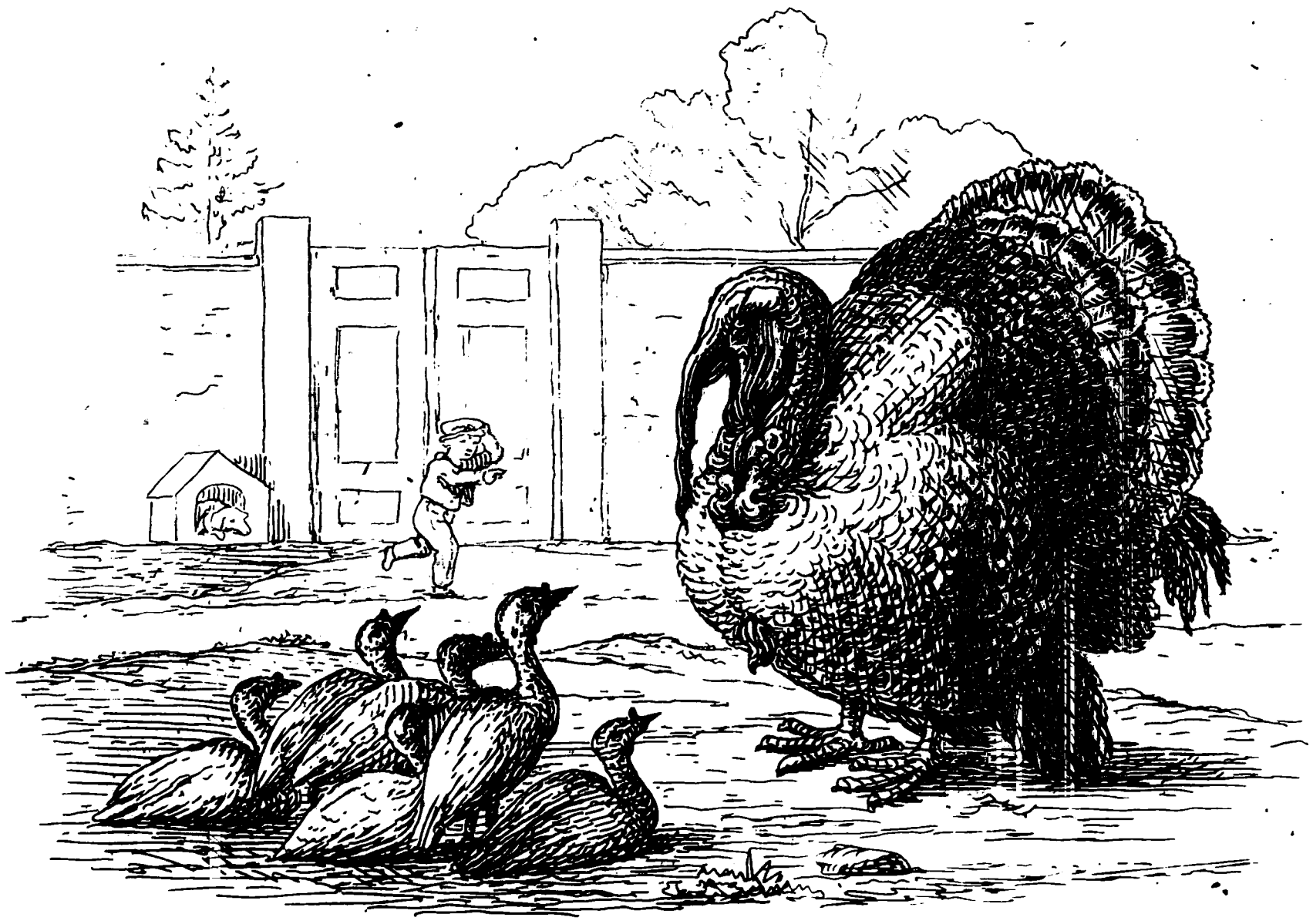

Den kalkunske Hane og Kyllingerne.

Hører mig, I Børn! det maae I vide,
Artige maa I være og blide,
Buldre og skjænde det passer sig ikke
Man maa see paa Folk med venlige Blikke;
Hold op med Larm og Arrighed,
Eller I kan troe, jeg bliver vred.

Da skulde just gjennem Gaarden gaae
En Dreng med sin røde Hue paa!
Da tog Kalkunsken paa at true,
Og raabde og skreeg: væk med den Hue!
Hr. Hane! loe Drengen ved Gaardens Port,
Hvad har dog min røde Hue dig gjort?

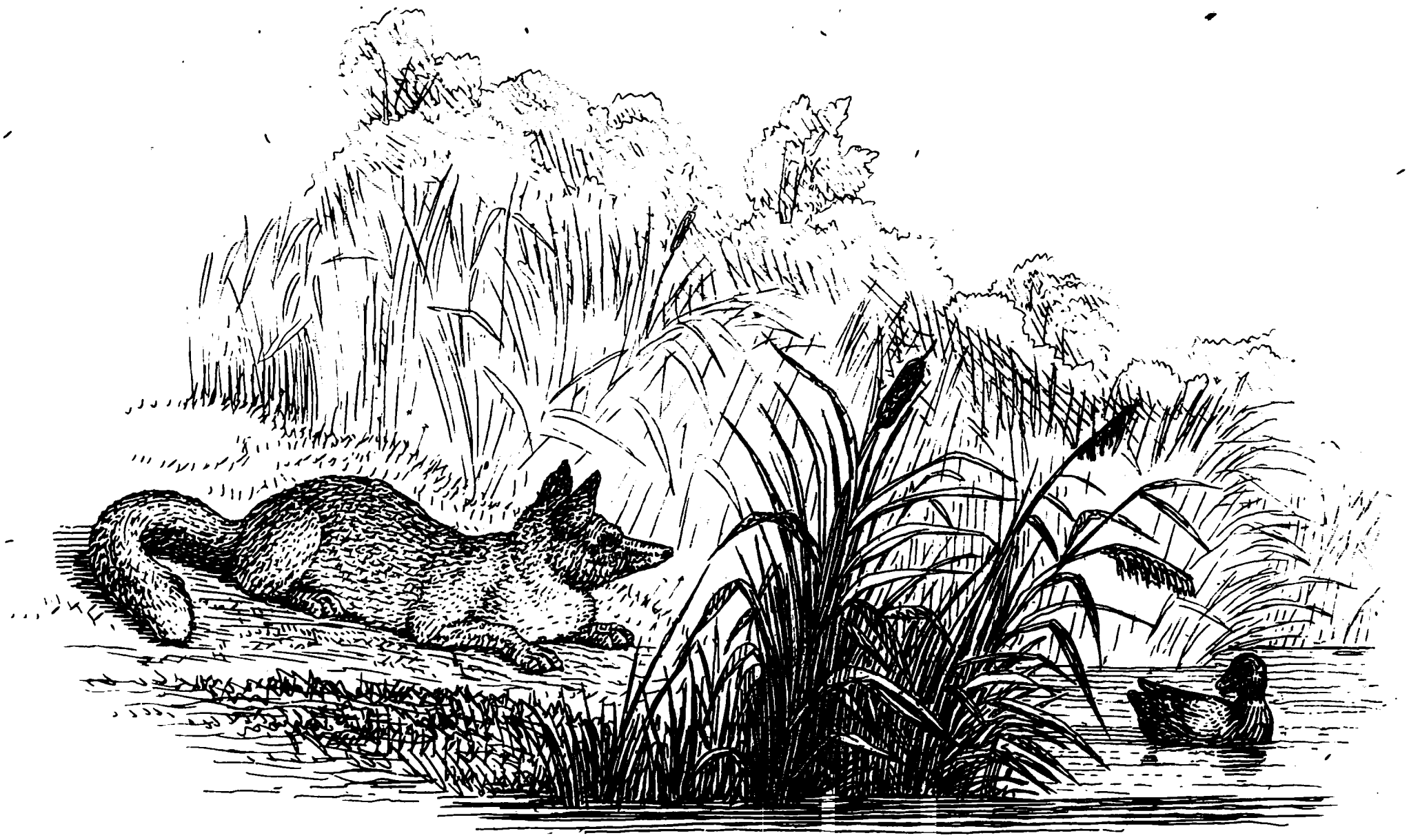

Ræven og Anden.

R. Fru And! hvi svømmer du der paa Dammen?
Kom hid i Land, lad os snakke sammen,
Det er længe siden jeg saae dig, Kjære!
A. Her Ræv! jeg kan dig intet lære,
Du er saa altfor klog for mig,
Helst bliver jeg derfor langt fra dig.

Hr Mikkel paa Landet var ilde stemt,
Han kunde ei svømme, og det var slemt;
Thi efter Steg lød ham Munden i Vand,
Det havde hun gjættet, den snilde And;
Han ærgerlig luskede langs med Sivet,
Og, tvungen, lod Anden beholde Livet.

Hjorten

Hørde jeg ikke Jagthornet klinge?
Saae jeg ikke Hundene springe?
Bag Krattet komme jo Jægrene hid;
At flygte er nu den høie Tid.
Rask gjennem Skov jeg fare vil,
Been! lad nu see, hvad I due til.

Hunden den sprang, den var saa rap,
Bi nu, Hjort! vi vil løbe omkap!
Hjorten den raabde: saa prøv engang!
Her er en Grøft, — jeg over sprang;
Kommer du med? nei, jeg veed Beskeed,
Den var dig sagtens altfor breed.

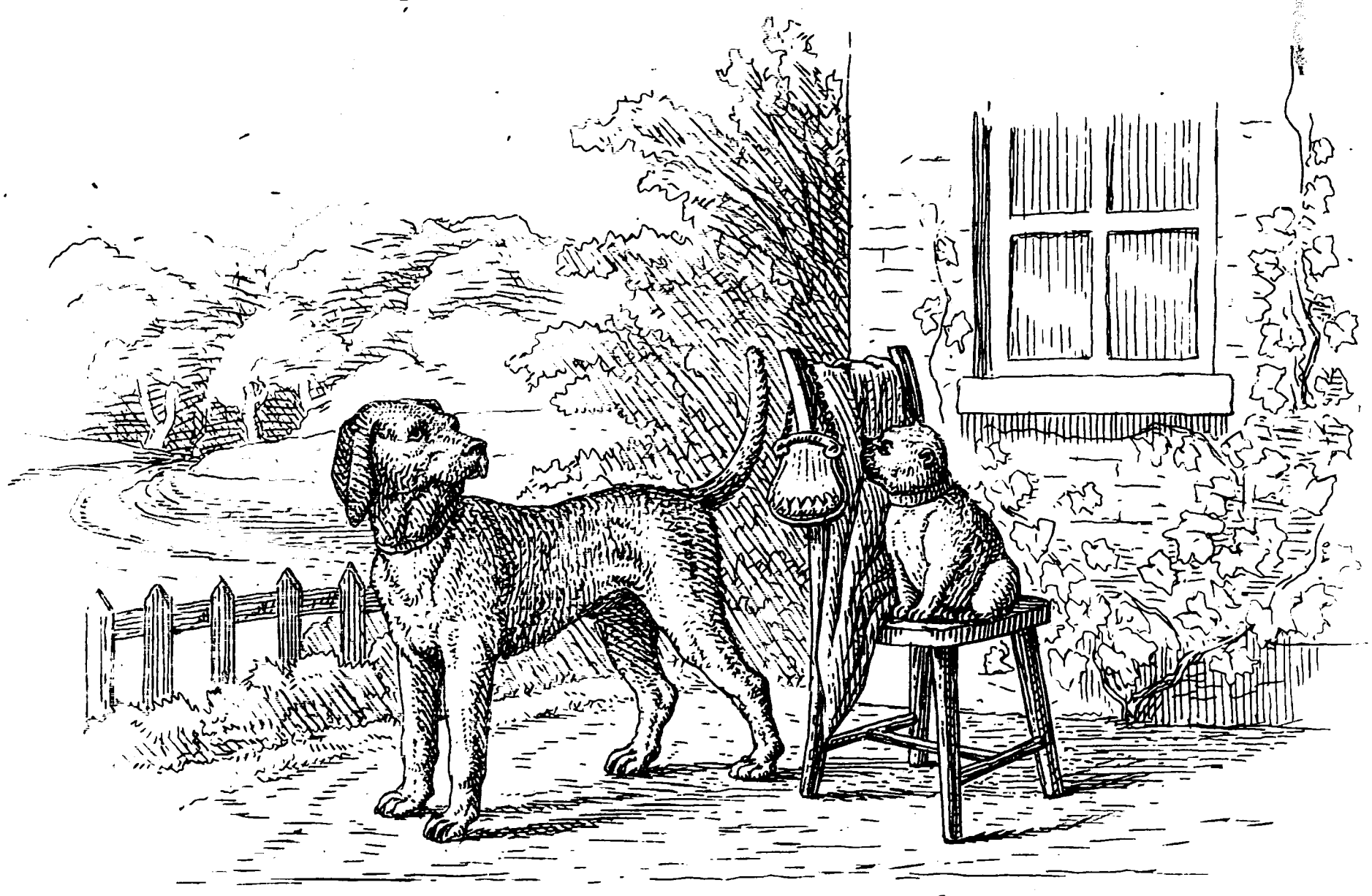

Mopsen og Jagdhunden.

M. Det var nu slet ikke efter mit Sind
At løbe, som Du, i Slud og Vind.
J. Jeg gad ei ligge i den støvede Stue
Dag ud, Dag ind og snorke og snue.
M. Sophaen er dog saa blødt et Sæde!
J. Løbe og springe, det er min Glæde!

Hunden løb lystigt i Mark og Skov;
Mopsen laae hjemme paa Sopha og sov;
Jagthunden agted ei Regn og Vind;
Forkjælet rystede Mopsens Skind;
Den blev saa feed og mat og svær,
Den kunde ei gjøe eller trække sit Veir.

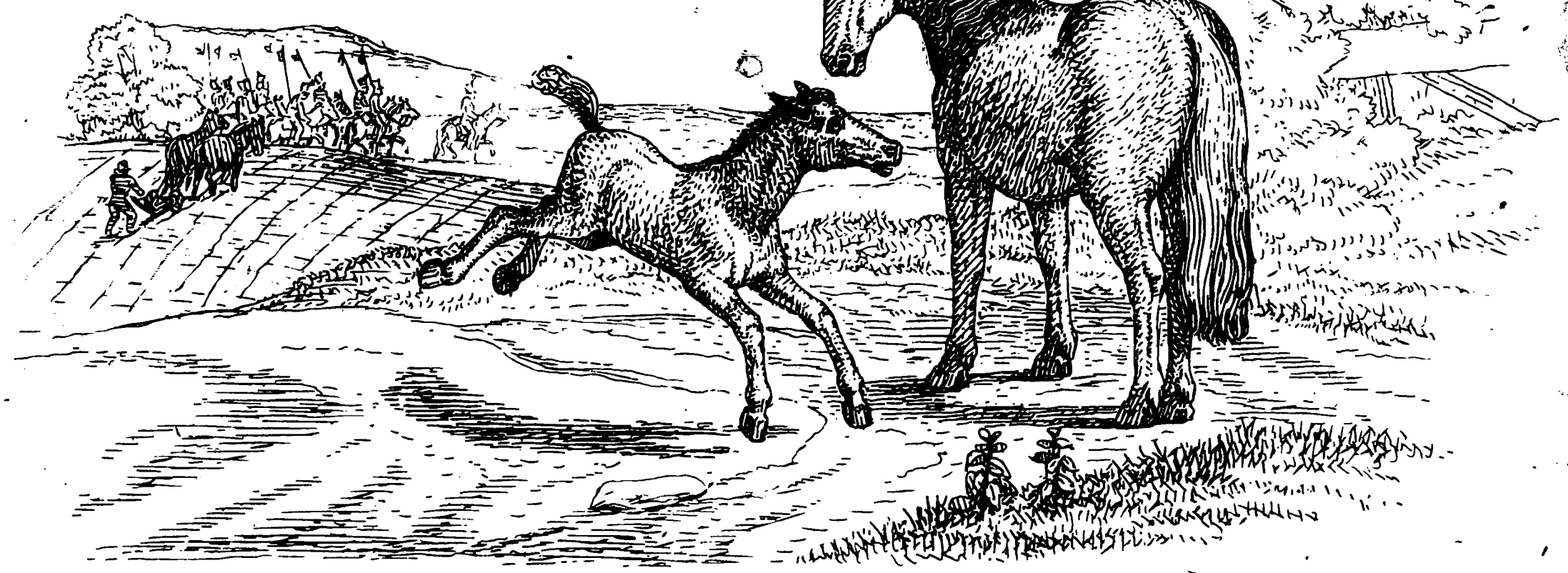

Hesten og Føllet.

Spring kun mit Fol med lystigt Sind,
Frem og tilbage, rask som en Vind;
Endnu en Stund er du frank og fri,
Bliver du stor, da er det forbi,
Arbeid og Slid din Lod skal være,
At trække Plougen og Rytteren bære.

Føllet svang sin lette Krop
Rundt om sin Moder i rask Galop;
Al dets Lyst var kun Leeg og Spil,
Snart blev det smukt og voxede til;
Da saae jeg det, tre Aar derefter,
Trække en Vogn med dygtige Kræfter.

Kyllingen.

Kylling, letsindige Barn! hvorhen
Løber du dog saa hurtigt igjen?
I Hjørner og Kroge du tripper omkring,
Og kiger og gloer paa alle Ting;
Og seer du saa ei din Moder en Stund,
Saa skriger du strax af Hjertensgrund,

I Haugen løb ind den lille Taabe,
Snart hørde Hønen den skrige og raabe;
Den opsøgde Barnet med Sorg og Nød,
Af Angst og Skræk var det næsten død.
Det hurtigt krøb under Moderens Fjer,
Og tænkde: det gjør jeg da aldrig meer!

Drengen og Anden.

D. Du gode And! du mig sige skal,
Hvor stort er dine Ungers Tal?
A. At tælle har jeg ret aldrig lært,
Men at stjæle Een, vilde falde dig svært,
Paa hver jeg holder et agtsomt Øie,
Thi Alle mig lige godt fornøie.

Og hurtigt hun gav sig til at kalde,
Da vrimled de ned til Vandet alle,
Med Stolthed og Glæde Anden saae
Paa sine muntre, vevre Smaa;
De svømmede ud paa det dybe Vand;
Drengen sad længe ved Breddens Rand.

Fiſken.

Fiſk, du Stakkel, du tosſede Drog!
Snap dog ei efter den Redekrog;
Glat vil den ind i Halſen glide,
Men saa gjøre ondt og rive og ſlide.
Seer du ei hist den lille Mand?
Fiſk, ſvom bort, saaſnart du kan.

Fiſken forſtod nok bedre den Sag,
I ſede Mundfuld han fandt Behag,
Tænkde, at Drengen med Snor og Stang
Sad kun der for Løier engang;
Svømmede did, og ſnappede friſk!
Nu maa du ſprælle, du arme Fiſk.

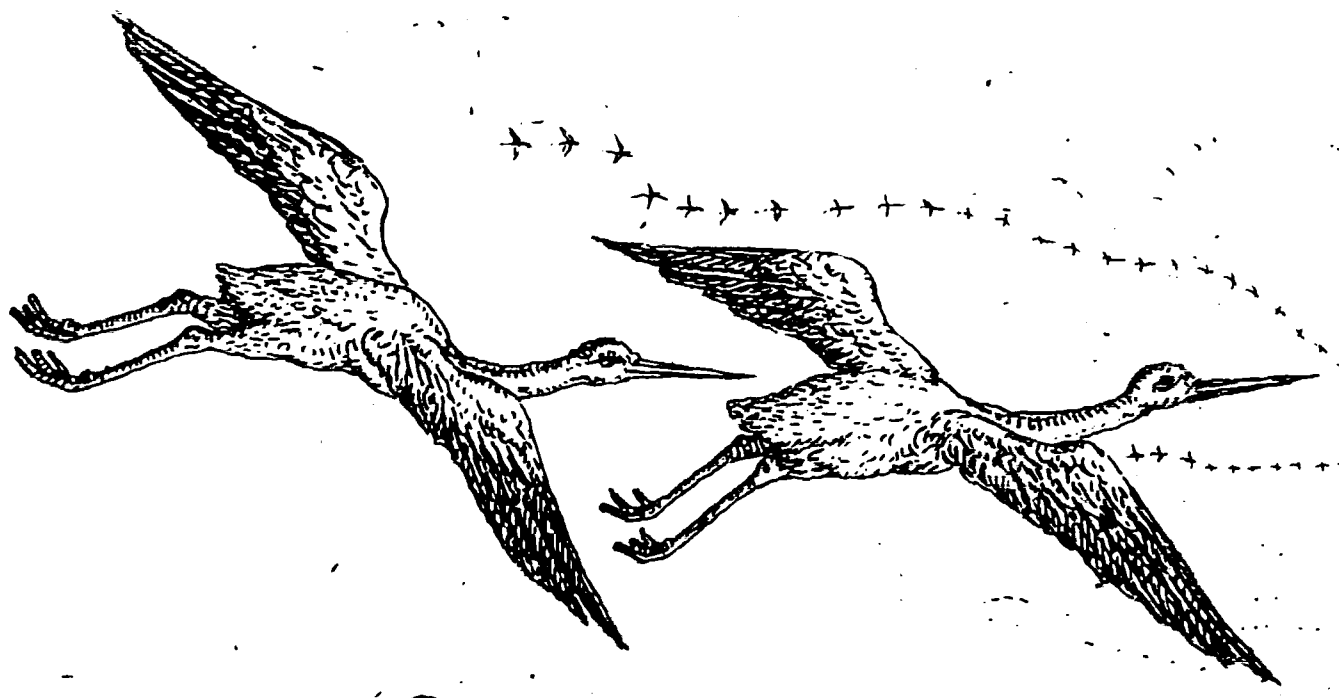

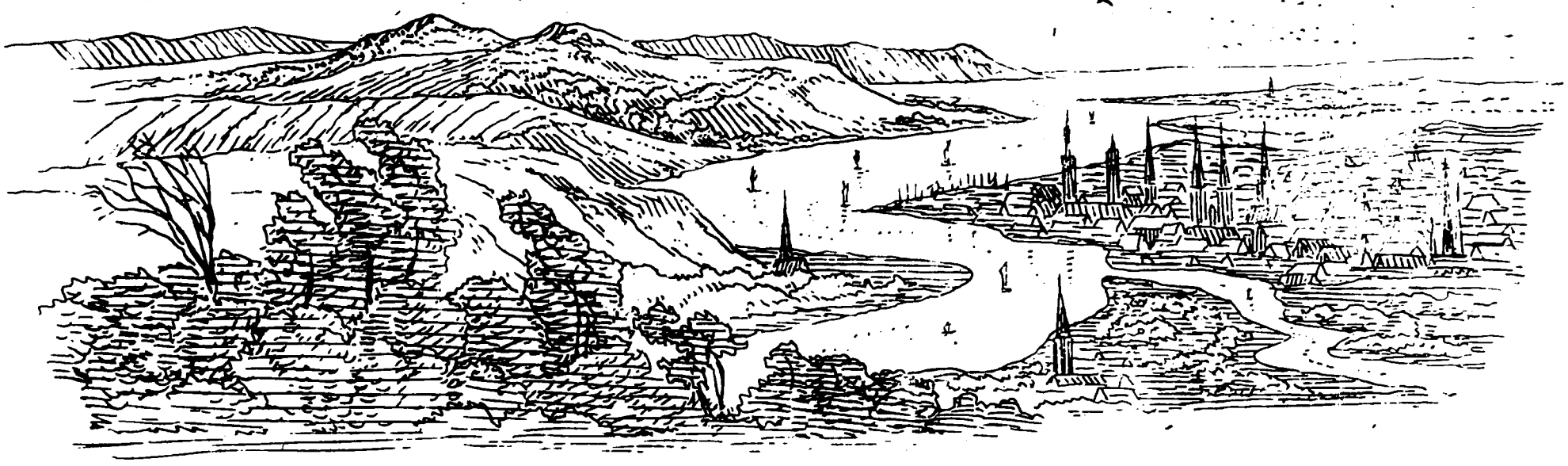

Storkene reise.

I kjære Storke! hvad tænker I paa?
Hvi flyver I alle mod Solen saa?
S. Det bliver saa koldt her, og Dagen er kort,
Vi fryse, og derfor vi drage bort!
Paa lette Vinger afsted I drage,
Men Storke! jeg beder, kommer snart tilbage.

Og knap var de sloine af Landet ud,
Kom Vinteren med Storm og Slud.
I tomme Rede deroppe paa Tag
Den strøede af hvide Duun et Lag;
Det var vel for koldt et Leiested,
At ingen Stork lod sig noie dermed.

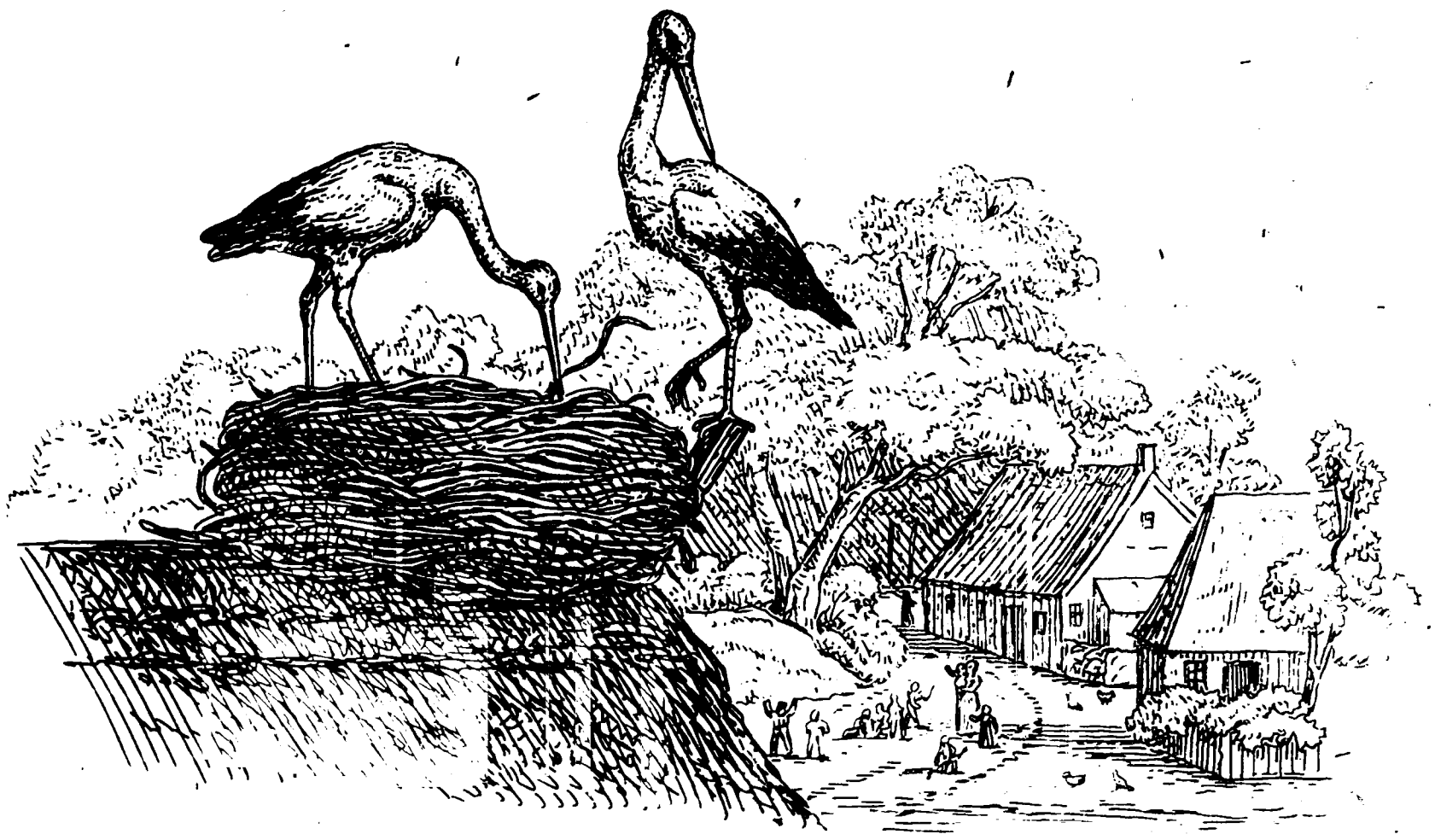

Storkene komme.

Solen skinner, og Somren er nær,
Nu komme vi Storke atter her.
Vi kunne i fjerne Land ei glemme
Vor kjære Rede, som er her hjemme.
Der staaer den endnu, der ville vi trygge
Sidde og ruge og boe og bygge.

De byggede den med Qvist og Straa,
De flettede ivrigt og flink derpaa.
Tre Uger Fru Stork sad der saa rolig,
Da blev der Liv i den lille Bolig;
Fem bitte Storke laae der leiret,
Og stak de sultne Næb i Veiret.

See Ræven og Anden og Hunden og Hanen

Og Björnen og Oxen og Lærken og Svanen,

Pindsvinet, Egernet, Fugle i Flok,

Troe mig, denne Vrimmel er moersom nok.

Lad höre, hvordan deres Tale vil klinge,

Og hvad Fornöieligt vel de bringe.

Hund og barn Skon 517715
Bjernen Skon 517720.
„Det kgl. Bibl. Bogb."